

BORRE LEESCLUB
GROEP 5 ★ MEI

DE TRANEN VAN SARIE

DOOR **CHRISTINE LINNEWEEVER**
MET ILLUSTRATIES VAN
IDRIS VAN HEFFEN

IN DE TUIN

Het was heet. Sarie zat achter in de grote tuin. Het was een heerlijke plek. Sarie kon er soms uren op haar rug in het gras liggen. Ze vond het leuk om te kijken naar de langsdrijvende wolken en te verzinnen waar die het meest op leken.

Op haar gele jurk met oranje strepen zaten groene grasvlekken. Het gaf vast niet, het was toch een oude jurk. Sarie had haar lievelingsboek meegenomen. Een sprookjesboek. Ze had het boek al zo vaak gelezen, dat ze hele delen uit haar hoofd kende.

Nu zocht ze een plekje in de schaduw onder een dikke eikenboom. Ze ging met haar rug tegen de stam zitten. Even keek ze naar de pony van de buurman. Hij sloeg onder het grazen loom met zijn staart naar de vliegen. Sarie opende het boek en al snel was ze er helemaal in verdiept. De krekeltjes tjirpten en het was zo heerlijk onder die boom, dat Sarie langzaam slaperig werd. Ze geeuwde een keer en haar ogen vielen bijna dicht. Het boek gleed van haar schoot. Maar opeens vlogen haar ogen weer wijd open. Iets had hard in haar been geknepen! Met haar hand wreef ze over de plek. Ze zag een kleine schaduw weggrennen richting de stam van de eik. Snel greep ze het beest, dat zich uit de voeten probeerde te maken. Ze kneep niet hard. Sarie wilde het niet doodmaken. Ze wilde alleen maar weten wat haar zo hard in haar been had geknepen.

Voorzichtig deed ze haar hand een klein stukje open. Maar wat was dat voor beest?

Ze kon het niet duidelijk zien. Het was groen en het had maar vier pootjes, terwijl de meeste insecten toch zes poten hebben. Met zijn vurige oogjes keek het haar woedend aan.

Tot haar verbijstering zei het beest duidelijk hoorbaar: 'Laat me onmiddellijk los!'

Verschrikt deed Sarie haar hand nog verder open en toen zag ze het. Het was helemaal geen beest. Het was een heel klein ventje!

GARDAAN

Het mannetje op Saries hand was zo groot als haar duim. Zijn kleur was groen en hij had wild, bruin haar. Hij droeg een kort, zwart broekje en verder niets. Er groeiden kleine, zwarte hoorntjes uit zijn voorhoofd. Toen hij zich omdraaide om van haar hand af te springen, zag ze dat hij ook een staart had. Die staart kwam tot zijn knieën.

'Een kabouter,' fluisterde Sarie ademloos. Met een ruk draaide het groene mannetje zich om. Hij leek nog steeds boos.

'Niks kabouter!

Kabouters zijn domme aardmannetjes. Ik ben Barnaf, een Gardaan.'

Hij sloeg zijn armen over elkaar en keek haar trots aan. Maar toen verdween zijn zelfverzekerde houding.

'Oei. Probleem,' mompelde hij.

Op zijn voorhoofd verscheen tussen de hoorntjes een frons.

Maar al snel leek hij de oplossing te hebben bedacht, want zijn gezicht klaarde weer op. Hij stak zijn hand in de zak van zijn korte broek. Sarie kon niet zien wat hij eruit haalde en bracht haar hand wat dichterbij haar gezicht. Dat kwam de Gardaan goed uit. Bliksemsnel gooide hij een handje poeder in haar gezicht. Van schrik liet Sarie hem bijna vallen. Alles om haar heen begon plotseling razendsnel te groeien.

Na een paar seconden moest ze Barnaf wel op de grond zetten, omdat hij te zwaar werd. En nog een paar seconden later was hij net zo groot als Sarie. Toen hield het groeien op. 'Hoe heb je alles zo groot laten worden?' vroeg Sarie hem verbaasd. Barnaf leek haar even niet te begrijpen, maar toen begon hij te lachen. Eerst zacht, maar hij lachte steeds harder. Hij sloeg zichzelf op zijn knieën van plezier. Het was een raar, hikkend geluid. Eerst vond Sarie het wel grappig, maar toen hij maar niet ophield, werd ze boos. 'Hou op,' riep ze. 'Je mag iemand niet uitlachen. Dat is niet aardig, zegt mijn moeder.' Barnaf deed zijn best om te stoppen, maar het duurde wel even voordat hij weer op adem was. 'Jij bent echt nog dommer dan een kabouter. Ik heb niks laten groeien. Ik heb jou laten krimpen met krimppoeder. Je bent nu net zo groot als ik,' legde hij uit. Sarie schrok. 'Krimpen?' vroeg ze.

Barnaf knikte.

'Dat moest wel. Jij bent een mens,' zei hij.

Daar begreep Sarie niets van.

Barnaf legde uit: 'De Gardanen zijn een geheim volk. Mensen mogen niet weten dat wij er zijn. Als een mens een Gardaan ziet, moet de Gardaan dat mens gevangennemen. Zo staat het in de regels,' zei hij alsof het de gewoonste zaak van de wereld was.

Sarie werd bang. Ze drukte het sprookjesboek, dat meegekrompen was, tegen zich aan.

'Mijn moeder zegt dat ik niet met vreemden mee mag gaan, dus ik denk dat ik nu maar beter naar huis kan gaan,' stamelde ze.

Maar voordat ze zich om kon draaien, deed Barnaf opnieuw een greep in zijn broekzak.

Hij haalde er een zilverkleurig touwtje uit en gooide het uiteinde naar Sarie toe. Het touw gleed op eigen kracht om Sarie heen. Het werd langer en langer en bleef zich om Sarie heen draaien. Tot haar armen en het sprookjesboek strak tegen haar lijf waren gebonden.

Ze kon geen kant meer op.

Barnaf gaf een ruk aan het touw.

'We gaan ook naar huis,' zei hij. 'Naar mijn huis.'

Hij begon in de richting van de eik te lopen.

Sarie moest wel achter hem aan gaan.

BIJNA POET

Precies op de plaats waar Sarie even daarvoor had gezeten, zat een klein holletje onder de wortels. Barnaf ging het holletje in.

Sarie begreep nu waarom hij in haar been geknepen had. Ze had voor de ingang van zijn huis gezeten.

Haar ogen moesten even aan het donker wennen, maar Barnaf liep gewoon door.

Sarie struikelde een paar keer.

'Hé, kan het niet wat langzamer?'

riep ze hijgend.

Barnaf stopte en draaide zich om naar Sarie.

'We moeten opschieten,' zei hij.

Uit de zak van zijn broek haalde hij iets wat op een horloge leek, maar het had drie wijzers, waarvan er twee razendsnel tegen de klok in draaiden.

'Het is bijna poet,' zei hij.

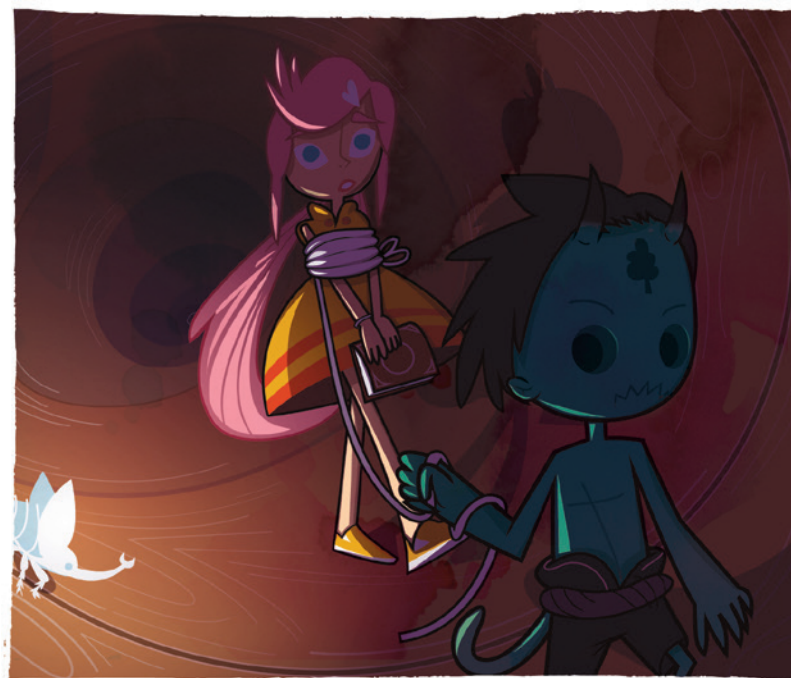
Sarie keek hem verbaasd aan. 'Poet?'

Barnaf werd ongeduldig.

'Ja, poet. En dan moeten we allemaal in de grote hal zijn. Dat is nog een heel eind lopen.

Dus als je even op wilt schieten...'

Barnaf begon weer te lopen, maar wel iets langzamer.

Ze liepen door een lange donkere gang. Het rook er muf, naar schimmel en spinnenweb.

Eindelijk kwam er een eind aan de gang en stonden ze bij de ingang van een enorme hal. Er kwamen nog tientallen andere gangen op de hal uit. Vuurvliegjes zorgden voor de verlichting. In de hal waren wel honderd Gardanen. Vrouwen, mannen en kinderen. De vrouwen droegen hun lange haren in dikke vlechten en in plaats van een korte broek droegen ze een kort, zwart jurkje. Ze spraken zachtjes met elkaar. Het viel Sarie op dat ze niet erg vrolijk leken. Ze keken allemaal naar een klein podium in het midden van de hal, maar daar was niets te zien. Barnaf nam Sarie mee langs de muur van de hal. 'Ze kunnen je beter niet zien,' fluisterde hij tegen haar. Sarie maakte zich achter Barnafs rug zo klein mogelijk. Barnaf viste het horloge uit zijn zak. 'Het is poet,' zei hij. Aan de andere kant van de hal ging een deur open. Het werd doodstil.

KONING KYMOL

Een gespierde Gardaan met een ruige baard en een dikke bos zwart haar kwam binnen. Hij droeg een gouden kroon.

'Koning Kymol,' fluisterde Barnaf. Koning Kymol liep met grote, langzame passen naar het podium en klom erop.

Verder lezen?

**Bestel het boek in de webwinkel
of word lid van de Borre Leesclub
om de boeken met korting
te ontvangen.**